

– Abba ne hagyja! Az Isten szerelmére! – dörrent rá az asszony a hegedűsre. – Folytassa! Játsszon tovább!

A művésznak elkerekedett a szeme, csak kapkodta a fejét megrökönyödve, hol a hegedűre, hol a készítőjére bámulva. Most vette csak észre, hogy a kulcsok nem forognak, az egész hegedű tömör fa, a hangrés intarzia, a húrok, de még a vonó szőre is mind mesterien megmunkált fából volt.

– Ez nem is hegedű – mondta.

A mester kinyitotta a szemét, és megmozdult.

– Játsszon már, az ég áldja meg! – könyörgött az asszony.

– De hát ez nem hegedű, ezen nem lehet játszani – nézett rá bután a férfi, és odatartotta a hangszert az asszony elé, majd igazolásul bátortalanul meghúzta a vonót.

– Hát hiszen szól! – vigyorodott el a görbe hátú mester, és lassan felült az asztalon. – Szól az istenadta! Az én hegedűm!

– Szól hát! – kiáltotta az asszony. – Zeng, mint az angyalok kórusa – és lesegítette urát a ravatáról. – Igazi mestermű!

– De hát nem hallják, hogy nem szól?! – a művész olyan vadul nyikorgatta a faragott hangszert, hogy teljesen belevörösödött. – Ez nem hegedű!

Egy pillanatra mind elhallgattak, és rámeredtek.

– Nézd, hogy áll a kezében! – törte meg a csendet az asszony. – Hát nem gyönyörű?

– És egyik húr sem tört el! Látod? Mondtam, hogy sikerül! Sikerült! – Az asztalos az öklét rázta örömeiben. – Húzd rá, cigány! – kurjantotta el magát. – Hadd szóljon! Ilyen gyönyörű muzsikát még életemben nem hallottam!

A hegedűs megzavarodva rázendített, a gyermekek pedig megragadták a sálját, és úgy vezették körbe-körbe, vidáman trappolva végig az ezernyi elrontott hangszer között.

Az asztalos bal kezét hátracsapta, jobbával keces ívet írt le, miközben színpadiasan meghajolt asszonya előtt. Az pukedlizett, és táncra perdültek.

– Hát tényleg nem hallják, milyen borzalmas?! – próbálta túlharsogni saját nyikorgását a művész. – Nem értik? Ez nem hegedű! Ezen nem lehet játszani!

Senki sem törődött már vele.

A gyerekek összefogózva kitáncoltak az ajtón, utánuk az asztalos és a felesége, legvégül botorkált a hegedűs.

Mentek, mentek, meg sem álltak soha többé.

Azóta így járják a világot. Elöl a gyermekek tekeregnek-kanyarognak, utánuk a mester és a felesége ringelérzékenyülten összefonódva, hátul pedig a muzsikus tántorog szakadt gúnyában, húzza, csak húzza rendületlenül.

VARGA KRISZTA

Férfi

Lakik bennem egy férfi. Hórihorgas, bátor, istenkereső.

Ő távozik belőlem külön újtaira s visszatér, ha itt az idő.

Ő hozza-viszi a híreket köztem s Isten közt, ő jár utána hasadt, pirkadó egek alatt, ködös hajnali járdákon kakasrikoltásban, kutyaugatásban. Ő jár utána villamoszörgésben, templomkongatásban. Szívárványok alatt tűnik fel, kabátja széle lobog, ha megjön, leül az asztalhoz. Rám néz, nem beszél, mindent tudok.